

ei oleks küsinud. Kui meele tuletan, et isal hoost ei ole, aga sugu laupa tarwis müa, siis lurbdus ja wäsimus laub ja unustan kõik waewa: tules on mõni kopikas pens, sellega ostame talweks leiba. Aitan ommeti leiba teenida ja siis leib jääb siis mulle magusamaks!“ „Muidugi — wastas Mats — arwan ise seda, kui luad linna wiin!“ Seda rääkides oli laa mahaistunud ja meel oli hale tüdrukü pärast, aga ta oli laa uhle selle peale, et teine temale oma häda kurtunud nagu sõbrale. „Ega ta hakkaks rääkima, kui ei näaks, et ma teiste hädaft hoolin!“ mõtles pois, sellepärast ütles nüüd: „kuule tüdruk! mul tuleb hea nõu: pane oma kraamed minu wangtre peale, wiin ma luad linna, siis neid laa; tule, hakkame jälle teele!“ Tüdruk leppis kohe, pani lähtrid ja korwi peale, küsis aga: „kas liitkan tafa wõi aitan wedada?“ „Tee tuda tahad, — ütles pois, — aga kui wäsinud oled, ma wean üksi!“ Tüdruk jäi wangtre taha küllama, aga mite lauaks, tuli pea Matsi kõrwa ja tõmbas temaga, arwas seda mõnusama olewa. Aga tõmbas laa häästi ja sellegi pärast ajas juttu; ju taal wõisid head terwed kopsud olla.

Nõnda said mäe otja hospitali juure ja sealt jõudsid kermeste linna nõnda, et Matsi arwates Tartu ulits oli pool lühem endise wastu. Wana turni wõttis tüdruk lähtrid ja korwi wangtre pealt

ja ütles: „jää Jumalaga, ole terve!“ Matsil oli Jumalaga-jätmine seele peal, pidi laa weel midagi küsima, aga juba pidi kõrvalt pöötama woorimehe eest, kes hobused peistes eesmaht ju hüüdis: „prigis, prigis!“ Niisugused ei hooli inimestest ega lundadest. Enne kui Mats jälle mahti sai, tüdrukü järele waadata, oli see ärakäinud ja mis siis muud, Mats läks laa lundadega teisest kohast teise ja unustas pea tüdrukü ära. Mis taast siis weel meele tuletada; iseäralist, mis poisi silmi oleks pistnud, taal ei olnud, ei lenaid riidid ega muud ilu, Oli tugew, priste tüdruk, oli nagu neid külas tofina laupa; sest aga wõis teistest parem olla, et kandis rinnus hea südame ja iga öla küllas kae, mis ei wäsinud tööd tegemast; aga see ei sära ega paista kohe silma ees ja mõni on, kes seda ei pane midagi. — Nädal weeris, siis tuli Mats selfamal pääwal jälle luatoormaga ja loorem oli rängk; ta mõtles: „imetit, et mõnusam on, kui fals weawad! Ehk ta jälle seal, — lissas ta, kui samba ligi sai, — wõtaksin hea meelega tema kraame peale, kui jälle aitaks. Muidugi wäsin iga werstaga enam!“ Sa waata, tüdruk istus jälle tiwi peal aga lurb ta ei olnud.

„Koh tere Jumalame! kas paned jälle midagi wangtre peale?“ küsis Mats ja tüdrukü nähes sai loorem juba nagu kergemaks. „Tere, tere! — kostis tüdruk, — ega ma siis oota, et sind aiwa ta-